

Arrest

nr. 304 887 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 23 september 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn.

1.2. Een leeftijdsonderzoek op 15 oktober 2021 wijst uit dat verzoeker meerderjarig is. Zijn werkelijke leeftijd wordt geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Verzoeker wordt op 2 maart 2023 en op 12 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 27 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren in de zevende wijk van Chapar Daria in de provincie Nangarhar. U had een zaak in de stad Jalalabad, genaamd [D.S.L.]. Dit was een groothandel in kledij. Van over heel het land kwamen verkopers kledij kiezen in jullie groothandel. U werkte samen met uw vader en uw neef in de zaak. U was verantwoordelijk voor alle financiën. Uw neef baatte samen met u de zaak uit. Uw vader ging vaak naar het buitenland om stoffen aan te kopen. U vergezelde hem soms op die reizen.

In 2021 kreeg uw familie te maken met afpersing. U ontving een eerste dreigtelefoontje van een onbekende persoon tweeënhalve of drieënhalve maand voor uw vertrek. Er werd u gevraagd om 80 000 dollar te betalen. U dacht dat dit een grap was en ging er verder niet op in. Twee dagen na het eerste telefoontje werd er opnieuw gebeld. Ditmaal ontving u de melding dat er een bom werd geplaatst aan uw winkel. Men zou deze bom laten afgaan indien u niet zou betalen. Bij het binnengaan van de winkel hebt u zelf de bom gevonden. U hebt de bewaker van het winkelcomplex geroepen die de politie heeft ingelicht. De politie is ter plaatse gekomen om de bom te deactiveren en heeft u ondervraagd. Na deze bedreiging hebt u camera's in de zaak geplaatst en ging u enkel voor grote voorraden naar de winkel. Drie dagen na het tweede telefoontje werd u opnieuw door dezelfde onbekende gebeld. U zat in uw auto, die u voor de apotheek had geparkeerd. Er werd u opnieuw gevraagd geld te betalen anders zou er een bom onder uw auto afgaan. U kreeg eveneens de waarschuwing dat er een derde bom zou volgen die men zonder verwittiging zou laten afgaan indien er niet betaald werd. U liep de apotheek binnen, de apotheker belde vervolgens de politie die de bom onschadelijk is komen maken. Na dit incident vroeg uw familie vergunningskaarten aan voor een Kalasjnikov. In de nacht belde u met uw afpersers om de betaling te regelen. U kwam een bedrag van 50 000 dollar overeen dat u, zoals gevraagd, naar de stad ging brengen en afgaf aan de Indiase riksja chauffeur die voor u stopte.

Vijfentwintig dagen tot een maand nadien belde de onbekende man opnieuw om u te informeren dat uw neef was ontvoerd. U hoorde uw neef ook aan de telefoon roepen. Er werd 400 000 dollar losgeld voor hem gevraagd. U zei dat u dat geld niet had. Op dit moment kende u nog steeds de identiteit van uw belagers nog niet. Drie tot zes dagen na het telefoontje over de ontvoering belden ze u terug op met de boodschap dat u het lichaam van uw neef mocht gaan halen naast de weg. U bent de mannen aan de telefoon beginnen uitschelden, waarop ze zich bekendmaakten als zijnde de taliban. Uw vader en paternale ooms zijn het lichaam van uw neef gaan halen en vonden dit in stukken gesneden in een zak terug. U bent diezelfde dag naar Kushalkhan in de provincie Kabul gevlucht. Daar bent u een maand gebleven en vroeg u een visum naar Turkije aan voor u en uw vader. Uw vader werd in tussentijd voortdurend gebeld door de taliban. Hierop veranderde hij zijn simkaart. Na de begrafenis van uw neef, drie tot vier dagen na uw vertrek, verhuisde uw familie eveneens naar Kushalkhan. Na jullie vertrek nam een talibanleider jullie huis leegstaande huis in. Uw familie verblijft nog steeds in Kushalkhan. Uw vader verblijft in Iran waar hij handelt in elektronische apparaten.

Verder verklaart u onbetaald te hebben gewerkt voor de radiozender Hamisha Bahar. U studeerde eerst drie maanden bij de radiozender. Omwille van uw talent kreeg u nadien gedurende vijf maanden uw eigen radioprogramma, [...] genaamd. Hiervoor werd u gebeld door inwoners van Nangarhar die een liedje mochten aanvragen als zij uw vragen juist beantwoordden. Nadien werkte u ook nog anderhalve maand bij radio Dost om de technische kant van het radio maken te leren. U had ook een vergunningskaart van de organisatie van Afghaanse journalisten in Nangarhar, waarmee u binnen kon bij belangrijke bijeenkomsten om verslag uit te brengen. U stopte uw hobby bij de radio een maand voor uw problemen in de winkel begonnen. U ondervond nooit problemen als gevolg van uw werk bij de radio.

U verliet Afghanistan richting Turkije met het vliegtuig op 5 juli 2021 en was in totaal twee en een halve maand onderweg naar België. Op 23 september 2021 kwam u in België aan, waar u op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban als gevolg van de afpersing. Daarnaast vreest u vervolging omwille van uw werk als radiomaker.

Ter staving van uw asielrelaas legt u bij het CGVS de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort en taskara, een kopie van de taskara's van uw vader, moeder, broers en zussen, verschillende kopies van het paspoort van uw vader, uw afgestempeld Turks visum, uw vaders ongestempeld Turks visum, verschillende visa van u en uw vader, een bedrijfslicentie van jullie bedrijf [D.S.L.], een gemeentelijke erkenning van het bedrijf, een handelskaart van u en uw vader van 23 februari 2021 tot 22 februari 2022, een contract van de bank in verband met de bankrekening op naam van de zaak, foto's van facturen van de zaak, foto's van aankopen van de zaak, een opleidingscertificaat voor een spraakcursus, een opleidingscertificaat van bij Hamisha Bahar radio, een lidkaart van de organisatie van journalisten in Afghanistan, verschillende foto's van u tijdens uw activiteiten bij de radio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 22/01/2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw herkomst en scholingsgraad. Bij aankomst in België op 24 september 2021 vertelt u dat u geboren bent in Mazkoora, Alishang, gelegen in de provincie Laghman, waar u hebt verbleven tot aan uw vertrek (Fiche NBMV, p. 1). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 maart 2022 bevestigt u deze verklaringen over uw geboorteplaats. Hier beweert u echter dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Jalalabad te Nangarhar hebt gewoond (DVZ verklaringen, vraag 5 en 10, p. 6). Op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u nogmaals gevraagd naar uw geboorteplaats, waarbij u opnieuw iets anders beweert, namelijk in de zevende wijk van Chapar Daria te Nangarhar geboren te zijn. U wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij aankomst en DVZ, waarna u zegt dat u eerder loog over die zaken. U legt uit dat u werd verteld dat u hierover moest liegen en dat alles nieuw was voor u. Nadien zou u dan met uw vader gesproken hebben, die u heeft aangemoedigd om de waarheid te spreken (CGVS 1, p. 5). Uw poging om deze tegenstrijdigheden te verklaren volstaat allerminst. Maanden na uw aankomst, tijdens het DVZ interview, werd u immers opnieuw naar uw geboorteplaats gevraagd en was u bijgevolg reeds in de mogelijkheid dit aan te geven. U gaf toen opnieuw aan in Mazkoora, Laghman geboren te zijn. Op uw tweede interview bij het CGVS wordt u nogmaals gevraagd naar de reden van deze tegenstrijdigheden over uw herkomst. U verklaart hierover dat u ten tijde van het interview bij de DVZ afging op hetgeen er op uw paspoort stond. Nadien hebt u deze fout naar eigen zeggen rechtgezet door op het CGVS de waarheid te vertellen, namelijk dat u in Nangarhar geboren bent. Vervolgens wordt u gevraagd naar de reden waarom u ten tijde van het DVZ interview uw paspoort niet voorlegt, aangezien u uw verklaringen hierop baseerde, waarop u beweert dat u de documenten niet mocht voorleggen van uw advocaat omdat ze nog niet volledig waren (CGVS 2, p. 22). Opnieuw volstaat die uitleg niet om de contradicties te verklaren. Wat uw scholingsgraad betreft bent u eveneens tegenstrijdig. Bij aankomst geeft u aan dat u tot de negende klas school hebt gevolgd (Fiche NBMV, p. 4). Bij de DVZ blijkt u tot de elfde graad naar school te zijn gegaan (DVZ verklaringen, vraag 11, p. 6). Hieruit blijkt dat u zichzelf bij aankomst doelbewust lager opgeleid heeft voorgedaan, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw profiel. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw profiel opnieuw in ernstige mate en tonen aan dat u de Belgische asielinstanties op al deze punten doelbewust hebt trachten misleiden.

Vervolgens bent u wederom tegenstrijdig in uw verdere relaas, ditmaal over uw vertrek uit Afghanistan, uw reisweg en reisdocumenten. Op de DVZ verklaart u dat u in februari/maart 2021 bent vertrokken uit Afghanistan (DVZ verklaringen, vraag 10, 32, p. 6,12). Wanneer gevraagd naar uw vertrekdatum op uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u op 5 juli 2021 bent vertrokken (CGVS 1, p. 12). U heeft een visum van Turkije dat op dat moment is afgestempeld door de Afghaanse autoriteiten. Gevraagd naar een uitleg voor de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen geeft u aan dat u dit nooit zo gezegd hebt. Bovendien geeft u aan dat Afghanen over het algemeen weinig belang hechten aan data en tijdsaanduidingen, dat mensen van Afghanistan "zwak" zijn en u bovendien van ver moest komen waardoor het mogelijk is dat u dat niet meer weet (CGVS 1, p. 12). Echter in uw geval had u een Turks visum in uw bezit, een stuk dat u ten tijde van het CGVS interview ook voorlegt en waarop de datum ook vermeld staat (stuk 4). Dat u bij het begin van uw procedure niet de noodzaak inzag om dit document voor te leggen is opmerkelijk. Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid overtuigen bijgevolg allerminst. Wat betreft uw reisweg en documenten verklaart u bij aankomst dat u te voet bent gereisd via Iran naar Turkije en dat u enkel een kopie van uw taskara had, die in Iran werd afgenomen door de politie. Op die kopie na bezit u naar eigen zeggen geen andere

identiteitsdocumenten (Fiche NMBV, p. 3-4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 maart 2022 verklaart u echter dat u legaal met paspoort met het vliegtuig gereisd bent naar Turkije (DVZ verklaringen, vraag 32, p. 12). U beweert dat u uw paspoort vervolgens verloren bent in Griekenland (DVZ verklaringen, vraag 24, p. 10). Op Het CGVS wordt u geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reisweg en documenten. U geeft toe dat u op het eerste interview van 24 september 2021 veel hebt gelogen, dat u totaal in de war was en dat alles nieuw was dat u erg angstig was voor een deportatie en dat u op het CGVS steeds de waarheid hebt verteld (CGVS 2, p. 22). Echter omwille van de talrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen is het zeer moeilijk om die bewering nu aan te nemen.

U bent ook nog tegenstrijdig omtrent uw eigen verblijfplaats en die van uw familie. Bij aankomst gaf u aan dat zij in Markooza, Alishang, te Laghman verbleven (Fiche NMBV, p. 3). Bij de DVZ geeft u aan dat uw moeder, broers en zussen in Kabul wonen en dat uw vader in Iran verblijft (DVZ verklaringen, vraag 13A, p. 7). Op het persoonlijk onderhoud bevestigt u dat uw familie inderdaad naar Kabul verhuisde na de begrafenis van uw neef, gezien het niet meer veilig was voor hen in provincie Nangarhar. Ten tijde van uw aankomst had de verhuis reeds enkele maanden plaatsgevonden, dat u dit daar niet vermeldde is dan ook opmerkelijk. Ook geeft u geen correcte weergave van uw eigen verblijfplaats. U woonde reeds een maand voor uw vertrek in Kabul. U vertrok drie dagen voor uw familie en heeft de begrafenis van uw neef niet meegemaakt (CGVS 2, p. 21). U vertelde bij de DVZ niets over uw eigen verblijf in Kabul de maand voor uw vertrek. U verklaarde integendeel tot de dag van uw vertrek in Jalalabad, Nangarhar te hebben gewoond (DVZ verklaringen, vraag 10 p. 6). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw eigen verblijfplaats en die van uw familie ten tijde van uw vertrek ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ook wat uw asielmotief over de afpersing betreft, zit uw relaas vol met tegenstrijdigheden en onduidelijkheden. Hieronder volgt een overzicht. Allereerst geeft u bij de DVZ aan dat u telefonisch werd afgeperst door een onbekende dader. U beweert dat u 80 000 dollar moest geven, maar nam dit telefoontje niet serieus en u vertelde het niemand. Nadien werd er een bom voor uw winkel geplaatst. Vervolgens onderhandelde u over het bedrag en kwam u samen het bedrag van 50 000 dollar overeen, omdat u geen 80 000 ter beschikking had. U betaalde 's avonds 50 000 dollar aan de Indiase riksja chauffeur, zoals gevraagd (DVZ - CGVS vragenlijst, vraag 5). Ten tijde van uw eerste CGVS interview vermeldt u daarentegen de plaatsing van twee bommen, eentje aan uw winkel, de andere onder uw auto. Pas na de plaatsing van de tweede bom aan de auto, hebt u uiteindelijk de 50 000 dollar betaald (CGVS 1, p. 14). Vervolgens bent u tegenstrijdig in de verklaringen over het initieel gevraagde bedrag. Waar u bij de DVZ nog beweerde dat er om 80 000 dollar gevraagd werd (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5), zegt u bij het eerste CGVS interview dat u tijdens dat eerste telefoontje nooit een munteenheid werd gezegd, er werd u enkel een bedrag van 80 000 gevraagd (CGVS 1, p. 13). U nam dit vervolgens niet serieus en vertelde het niemand, zelfs niet uw vader, de zaakvoerder van de winkel (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS blijkt er dan ineens toch een bedrag van 80 000 dollar te zijn gevraagd (CGVS 2, p. 15). Nadien bent u tegenstrijdig over het aantal telefoontjes met bedreigingen dat u ontving. Tijdens het eerste interview op het CGVS bent u erg onduidelijk of het daarbij om twee, drie of vier telefoontjes gaat (CGVS 1, p. 17 – 18). Tijdens uw tweede CGVS interview wordt u gevraagd hoeveel keer de taliban u telefonisch bedreigde. U antwoordt uitdrukkelijk dat dit vier keer gebeurde (CGVS 2, p. 15). Vervolgens worden de vier telefoongesprekken apart besproken, wanneer blijkt dat u toch meer dan vier keer werd gebeld. U wordt hiermee geconfronteerd en u geeft aan dat u niet geteld heeft hoeveel keer ze uiteindelijk belden. U herinnert zich enkel de meest pijnlijke gesprekken (CGVS 2, p. 18). Uw verklaringen over het aantal telefoontjes en bedreigingen blijft erg onduidelijk en u slaagt er niet in om dit op een begrijpelijke manier uit te leggen tijdens de duur van uw twee interviews op het CGVS.

Naast de hiervoor vermelde tegenstrijdigheden is uw relaas ook onaannemelijk. Dat de taliban twee bommen zou plaatsen zonder ze uiteindelijk te laten afgaan is moeilijk te begrijpen. Na de plaatsing van de eerste bom hebben zij u telefonisch geïnformeerd over de plaatsing en u gevraagd te betalen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 16). U heeft u het gevraagde bedrag vervolgens niet betaald, maar de taliban heeft de bom daarna niet laten afgaan. Dat de taliban een bom als drukingsmiddel zouden kiezen, om er vervolgens geen gebruik van te maken, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat is nog meer zo gezien ze volgens u een tweede bom plaatsten onder uw auto, die ze vervolgens ook niet lieten ontploffen. Ze kiezen er namelijk voor om u opnieuw telefonisch te informeren over de bom en u te waarschuwen dat er een derde bom komt, die ze vervolgens wel zouden laten afgaan (CGVS 2, p. 17). Deze opeenvolging van gebeurtenissen is weinig plausibel. De reden dat u er bij deze derde bedreiging wel kon van uit gaan dat ze de bom zouden laten afgaan, is niet duidelijk aangezien hun gedrag eerder doet vermoeden dat zij dat niet meteen van zin waren. Het vastgestelde gebrek aan logica in het handelen van de taliban is van die aard dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen erdoor wordt aangetast.

Ook de rest van uw relaas doet verbazen. Na de betaling van 50 000 dollar laten uw belagers u ongeveer een maand met rust. Vervolgens wordt uw neef uit de winkel ontvoerd. U wordt opnieuw gebeld met de vraag om 400 000 dollar losgeld voor hem te betalen. U gaf aan dat u dit geld niet had. Enkele dagen later werd uw

neef vermoord en werd zijn lichaam ergens gedumpt (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 14). Tijdens het eerste interview geeft u aan dat de taliban uw neef drie dagen na de ontvoering zou hebben vermoord (CGVS 1, p. 14). Op het tweede interview beweert u dat het om vijf of zes dagen na de ontvoering zou gaan (CGVS 2, p. 19). U wordt geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste interview en er wordt u gevraagd naar een uitleg. U beweert dat u nooit zei dat het om drie dagen nadien zou gaan. Meer nog geeft u aan dat dit iets is wat u nooit zou vergeten en wat u zich tot op uw laatste dag zal herinneren (CGVS 2, p. 19), al blijkt dat niet het geval. U kreeg nochtans een kopie van uw notities na uw eerste interview, waarbij u de mogelijkheid kreeg om uw verklaringen na te lezen en opmerkingen te geven, hetgeen u ook heeft gedaan. Op 10 maart 2023 gaf u met behulp van uw advocaat enkele verduidelijkingen weer, doch geen van die verbeteringen geeft een (poging tot) verklaring voor datgene wat supra wordt aangehaald.

Vervolgens is het eveneens onwaarschijnlijk dat de taliban plots het gevraagde bedrag dusdanig zouden verhogen. Het houdt geen steek dat de taliban, die reeds een succesvolle overdracht van 50 000 dollar hadden verwezenlijkt, plots het gevraagde bedrag dermate zouden verhogen dat u dit niet meer kan betalen, aangezien de taliban hierdoor een bron van inkomsten zouden kwijtraken. Na de vorige betaling bent u bovendien reeds tot een compromis moeten komen omdat u het gevraagde bedrag van 80 000 dollar niet ter beschikking had (CGVS 2, p. 18). Het lijkt erg onlogisch dat de taliban, die eerst akkoord gingen met 50 000 dollar, in een volgende poging plots acht keer meer zouden vragen. Er wordt u nog gevraagd om hiervoor een uitleg te geven ten tijde van uw tweede interview bij het CGVS. U beweert dat u dacht dat de eerste 50 000 dollar een soort test waren en dat ze nadien wellicht trachtten meer te bekomen. U zei hen bovendien dat u 150 000 dollar kon geven (CGVS 2, p. 19). In dat geval zou het toch logischer zijn van de taliban om met een lager bedrag akkoord te gaan, gezien zij in dat geval nog aan geld zouden geraken. Dat zij vervolgens na enkele dagen kozen om uw neef brutaal te vermoorden, zonder ook maar iets in ontvangst te nemen, is weinig plausibel. U schept zelf immers het beeld dat de taliban op geld belust zijn en dat ze dit nodig hebben om hun mensen te kunnen betalen (CGVS 1, p. 14). Hiervoor zijn ze zelfs bereid om tot een compromis te komen over het geëiste bedrag. Dat zij dit idee plots lieten varen is bijgevolg moeilijk in overeenstemming te brengen met de trend van uw eerdere verklaringen. Aangezien u verklaart verschillende keren telefonisch bedreigd te zijn geweest door de taliban, die uw neef overigens op brutale wijze zouden hebben vermoord, mag toch op zijn minst van u verwacht worden dat u over deze ingrijpende gebeurtenis coherente verklaringen aflegt, quod non.

Naast uw verklaringen over de afpersing beweert u ten tijde van het eerste gehoor op het CGVS op 2 maart 2023 aan dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan bij de radio hebt gewerkt (CGVS 1, p. 3). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat personen die actief zijn als journalist of werken in de media te maken kunnen krijgen met vervolging. Personen of instellingen die zich kritisch opstellen of uitlaten ten aanzien van de taliban, zich niet schikken naar de eisen van de taliban of berichten over bepaalde onderwerpen kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Uzelf stelt dat u gedurende drie maanden studeerde bij Radio Hamisha Bahar, waarna u een radioprogramma toegewezen kreeg. Hierbij konden mensen bij u een liedje aanvragen indien zij enkele door u gestelde vragen correct konden beantwoorden. Nadien zou u ook nog een anderhalve tot twee maanden bij radio Dost gewerkt hebben om bij te leren over de technische kant van radio maken (CGVS 2, p. 5). Verder was u ook lid van de organisatie van journalisten uit Nangarhar, waarvan u ook een badge had (stuk 18). Met deze badge kreeg u toegang tot bepaalde persvergaderingen. U haalt het voorbeeld aan van een proclamatie, de opening van een park voor vrouwen en een gedichtendag waarop u aanwezig was (CGVS 2, p. 9, 12). U dient echter aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van uw functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u in totaal zeven of acht maanden op vrijwillige basis bij deze radiozenders heeft gewerkt. U bent gestopt met uw werk bij de radio een maand voor de bedreigingen in de winkel zouden zijn begonnen, omdat uw vader u zei dat het onmogelijk was om twee jobs te combineren. U zag het werk bij de radio eerder als een passie waar u graag mee bezig was (CGVS 2, p. 3). U deed uw job bij de radio steeds vrijwillig en ging louter één keer per week, op donderdagavond, enkele opnames doen. Die werden dan twee dagen nadien uitgezonden (CGVS 2, p. 6). Er wordt ook opgemerkt dat u over deze job als journalist bij de radio zelfs nooit eerder iets hebt vermeld bij de DVZ. U kreeg hiertoe echter wel de kans. Gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat u nooit problemen hebt ondervonden door uw werk bij de media aangezien mensen u niet konden zien tijdens uw job (CGVS 1, p. 4). U werd bovendien op de DVZ gehoord ruim na de machtsovername toen al lang duidelijk was dat journalisten een doelwit kunnen zijn voor de taliban, maar vond het toen nog steeds niet nodig om hierover iets te zeggen. De door u vermelde activiteiten zijn daarenboven onvoldoende om u als een journalist met kritische berichtgeving over de taliban te beschouwen; u heeft het louter over uw medewerking aan een liedjesprogramma, over het feit dat u voorts een technische

opleiding genoot, alsook over uw bezoek aan enkele evenementen. Uw aangehaalde profiel volstaat niet om hieraan automatisch een vrees voor vervolging te linken.

Bovendien blijven verklaringen over concrete persoonlijke vervolgingsfeiten van uwentwege uit. De supra besproken afpersingsfeiten en bedreigingen van de taliban met betrekking tot uw winkel dateren daarenboven van een maand na stopzetting van uw werk bij de radio (CGVS 2 p. 3). Op geen enkel moment wordt door u enig verband tussen die feiten en uw job als radiomaker aangehaald. U verduidelijkt nog dat u uw vrees baseert op de huidige vervolging van de taliban van journalisten. Verschillende journalisten ondervonden immers problemen met hun job en zijn het land ontvlucht. U vermeldt daarnaast het voorbeeld van Yama Siawash, een zeer bekend nieuwsanker van TOLO nieuws, die stierf na een gerichte bomaanval (CGVS 2, p. 3), en de directeur van Enikas radio, die gedurende een maand werd ontvoerd (CGVS 2, p. 4). Dient echter te worden opgemerkt dat uw profiel bezwaarlijk kan worden vergeleken met dat van de door u aangehaalde personen. Uit de bovenstaande argumentering wordt geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent uw werk bij de radio niet volstaan om u als vluchteling te erkennen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopie van uw taskara en paspoort zijn beiden geen originele documenten, waardoor het moeilijk is de echtheid ervan na te gaan (stukken 1, 3). U legt eveneens kopies van de elektronische taskara's van uw familie neer, hetgeen louter hun identiteit en afkomst staft, hetgeen hier niet ter discussie staat. De kopie van uw Turks visum toont aan dat u met het vliegtuig naar Turkije reisde op 5 juli 2021, hetgeen uw eerdere tegenstrijdige verklaringen bij aankomst louter bevestigt (stuk 4). De verschillende oude visa van u en uw vader en paspoorten van uw vader tonen zijn identiteit en verschillende reisgelegenheden aan, hetgeen hierboven niet in vraag wordt gesteld (Stukken 5, 6, 7, 8). De bedrijfslicentie, de handelskaarten, het document met betrekking tot de bankrekening, de gemeentelijke erkenning van [D.S.L.] en de vele foto's van facturen en aankopen leveren geen bewijs voor de problemen met de taliban die u in dit verband zou hebben gekend (stukken 2a, 2b, 9, 10, 11, 12, 13, 14).

Tot slot legt u twee opleidingscertificaten en een lidkaart van de organisatie van journalisten in Nangarhar voor die als bewijs dienen van uw activiteiten bij de media (stukken 16, 17, 18). Er dient echter opgemerkt te worden dat u wat betreft de documenten met betrekking tot uw "journalistieke activiteiten" geen enkele datum of jaar kan vermelden, hetgeen toch vreemd is. U kan niet zeggen in welk jaar u de opleidingen hebt gevolgd of wanneer u beide opleidingscertificaten hebt behaald (CGVS 2, p. 7, 8,9). Evenmin kan u zeggen wanneer u de badge verkreeg die u toegang gaf tot de vergaderingen en conferenties (CGVS 2, p. 9). Er mag desgevallend toch verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u zelf voorlegt met betrekking tot uw eigen verzoek om internationale bescherming. Dat u niet de minste moeite hebt gedaan om de voorgelegde stukken zelf te bekijken, toont aan dat uw vrees ten gevolge van uw werk voor een radiozender zeer relatief is. Tot slot legt u nog verschillende foto's voor die uw job bij de media staven (stukken 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27). Verschillende stukken blijken vooral betrekking te hebben op gevolgde opleidingen (stuk 19, 20, 22). De andere foto's zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Bovendien blijkt uit deze documenten niet dat u de taliban zou moeten vrezen.

De vaststelling dat u faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande bovenstaande elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. U bent ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees omwille van uw betrokkenheid in de media op een overtuigende wijze uiteen te zetten. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over

een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Chapar Daria, in het district Jalalabad, in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitzwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook besloten te worden dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 10 maart 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 14, lid 3, d van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend in New York op 19 december 1966 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids-beginsel.

2.2. In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wat betreft zijn leeftijd, zijn plaats van herkomst, zijn scholingsgraad, het moment van vertrek uit Afghanistan en de verblijfplaats van zijn familie. Hij wijst erop dat hij vanaf het begin van zijn interview op het CGVS heeft erkend op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) te hebben gelogen over deze elementen, doordat hij niets kende van de procedure en doordat hij slecht werd geadviseerd. Hij stelt nog dat hij *“eerst van goed wil [was] aangezien hij zich als meerderjarige had aangegeven”*. Hij stelt dat hij na een gesprek met zijn vader heeft beseft dat hij de waarheid had moeten zeggen en op het CGVS het nodige heeft gedaan om zijn leugens recht te zetten en de waarheid te vertellen. Hij voert aan dat er tussen zijn eerste en tweede gehoor op het CGVS geen sprake is van echte tegenstrijdigheden. Hij benadrukt dat hij op het CGVS steeds de waarheid heeft verteld en meent dat dit wordt bevestigd door de stukken die hij heeft voorgelegd. Zo vertrok hij op 5 juli 2021 met een Turks visum uit Afghanistan, toont hij aan dat zijn vader in Iran verblijft, blijkt uit zijn paspoort dat hij is geboren in Nangarhar en tonen de overige documenten zijn verblijf in deze provincie ook aan. Hij betoogt dat de elementen waarover hij initieel heeft gelogen geen betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie herhaalt verzoeker zijn vrees te zullen worden vermoord door de taliban, nu hij door hen werd afgeperst. Hij stelt dat zijn verhaal ter zake steeds hetzelfde is gebleven, zowel op de DVZ als op het CGVS. Het gegeven dat hij op de DVZ niet reeds vertelde over de bom onder zijn auto is volgens hem slechts een gevolg van het feit dat hij onvoldoende tijd kreeg om alles in detail uit te leggen. Hij is van mening dat verweerder zich beroept op onbeduidende details om de feiten van afpersing te betwisten, zoals wat betreft de vraag of bij de eerste dreigtelefoon al dan niet een munteenheid werd vermeld en de vraag naar het aantal dreig telefoons. Hij betoogt dat het wel degelijk plausibel is dat hij werd afgeperst, nu hij de financiën deed voor een grote en bekende klerwinkel die hij beheerde samen met zijn vader en neef en het zijn naam was die op de facturen stond. Hij duidt verder dat hij vermoedt dat de 50.000 \$ een test waren om te weten of hij dit kon betalen en ze vervolgens zijn neef ontvoerden om 400.000 \$ te verkrijgen. Hij stelt dat het gebrek aan logica in het handelen van de taliban hem niet kan worden verweten. Hij wijst ook op de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin, onder meer wat de provincie Nangarhar betreft, sprake is van berichten van ontvoeringen van zakenpersonen, vooral in de grote steden. Hij voert nog aan dat hij in zijn verklaringen duidelijk heeft aangegeven dat zijn familie is moeten vluchten, dat zijn vader thans in Iran verblijft en dat de rest van de familie in Kaboel verblijft, zonder zich vrij te kunnen bewegen.

In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van zijn eerdere werk voor de radio. Hij stelt dat deze activiteiten plaatsvonden voor de taliban de macht hadden gegrepen in het gehele land en dit de reden is waarom hij omwille hiervan niet eerder problemen ondervond. Hij benadrukt dat hij is gestopt met zijn werk voor de radio één maand voor zijn vertrek en dit dus nog vrij recent is. Hij betoogt aanwezig te zijn geweest op verschillende publieke vergaderingen, getuige de badge van de *‘Afghanistan Journal Council’*, dat hij is verschenen in een tv-programma en dat hij verschillende foto's kan voorleggen van zichzelf met bekende mensen uit de media die zich op allerlei netwerken kunnen bevinden. Hij stelt dat zijn familie, vrienden, dorpingen en mensen uit Nangarhar wisten dat hij journalist was bij de radio. Hij haalt nog voorbeelden aan van directeurs van radiozenders, onder wie de directeur van Hamisha Bahar Radio, die te maken kregen met (pogingen tot) bomaanslagen of ontvoering. In dit verband citeert hij uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin sprake is van gewelddadige voorvallen tegen journalisten in Kaboel, uit een artikel van de *‘International Federation of Journalists’* van 19 januari 2022 over aanvallen en detenties van verschillende Afghaanse journalisten in de eerste weken van 2022 en een resolutie van het Europees Parlement van 24 november 2022 die stelt dat journalisten het voorwerp kunnen zijn van represailles en willekeurige arrestaties.

In derde instantie wijst verzoeker op een vrees voor vervolging door de taliban of door de eigen gemeenschap omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hij verwijst naar een verslag van Nansen van oktober 2021 inzake de evaluatie van de nood aan bescherming voor een Afghaanse man in het kader van

een meervoudig verzoek om internationale bescherming. Hij brengt ter zake een algemene uiteenzetting naar voor, aan de hand van allerhande landeninformatie uit de periode 2002 tot 2020 en rechtspraak van de Raad. Toegepast op zijn concrete geval, stelt verzoeker dat hij sinds september 2021 in België verblijft en dit sinds zijn 19 jaar. Nog wijst hij er op dat hij in België lessen volgt om journalist te worden en hij hier ook graag een eigen zaak zou openen. Hij betoogt ook dat hij weinig toekomstperspectieven heeft bij terugkeer naar Afghanistan, nu hij er niet als journalist zal kunnen werken en de kledingzaak niet meer bestaat. Hij voert aan dat hij zijn land op jonge leeftijd heeft verlaten en zijn ontwikkeling en identiteit nu worden beïnvloed door zijn leven in België. Hij stelt dat hij niet werd ondervraagd over zijn leven in België en hij zich hier volledig geïntegreerd voelt.

2.4. In een derde onderdeel van zijn middel argumenteert verzoeker waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie stelt verzoeker dat uit de door hem aangebrachte stukken duidelijk zijn herkomst uit de provincie Nangarhar blijkt. Hij betoogt dat de veiligheidssituatie in deze provincie bijzonder problematisch is en dat verweerder uitgaat van een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de landen-informatie. Hij verwijst naar verschillende verslagen en rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan uit de periode 2018 tot februari 2022. Ook verwijst hij, in het bijzonder wat betreft de situatie in de provincie Nangarhar, naar de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Hij betoogt dat het voorbarig is te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich heeft gestabiliseerd en het gebrek aan actuele en objectieve informatie noopt tot voorzichtigheid. Hij stelt evenmin te kunnen terugkeren naar Kaboel, waar hij stelt dat zijn familie momenteel woont. Ook hier verwijst hij naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken en de bestreden beslissing zelf. Ten slotte wijst hij op de aanwezigheid van Daesh in Nangarhar, waarvoor hij verwijst naar enkele artikelen uit de media. Hij wijst op een gebrek aan onderzoek ter zake in de bestreden beslissing.

In tweede instantie wijst verzoeker op een ongekende humanitaire situatie en hongersnood in Afghanistan, onder meer in de provincies Nangarhar en Kaboel. Hij betoogt dat deze humanitaire crisis wel degelijk het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van specifieke actoren, gaande van de Sovjetbezetter en de voormalige corrupte regering tot de taliban. Hij wijst op de tolerantie door de taliban van de papaverteelt, op de weigering van de taliban om concessies te doen op het vlak van de rechten van de vrouw, waardoor veel vrouwen hun baan en inkomen verliezen en de internationale hulp ook uitblijft, op de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen na te komen en op afpersing van geld en voedsel van gemeenschappen door de taliban. Ook hier haalt hij verschillende mediaberichten en rapporten aan. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is voor wat betreft de zelfvoorziening op het vlak van voedsel. Aldus is er volgens hem wel ruimte om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De huidige humanitaire crisis leidt er volgens hem toe dat hij bij een terugkeer naar zijn land moet vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.5. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 9 januari 2024 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het

verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad verder in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.5.2. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet verwachten dat hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt, meer bepaald verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Zoals verweerder correct vaststelt in de bestreden beslissing, deed verzoeker zich op de DVZ onterecht voor als minderjarige. Zo gaf hij 30 september 2005 op als geboortedatum, terwijl het medisch onderzoek op 15 oktober 2021 verzoekers leeftijd schatte op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De door verzoeker naderhand voorgelegde kopie van zijn paspoort vermeldt 22 maart 2002 als geboortedatum. Het gegeven dat hij een paspoort had dat zijn geboortedatum vermeldde, bevestigt enkel maar dat verzoeker bewust heeft gelogen over zijn leeftijd. Ook waar verzoeker thans aangeeft dat hij zich aanvankelijk wel als meerderjarige voordeed, kan dit slechts bevestigen dat hij vervolgens op de DVZ bewust loog over zijn werkelijke leeftijd.

Waar verzoeker de leugen over zijn leeftijd nog uitlegde doordat hij zo sneller toegang kon verkrijgen tot de DVZ, ontbreekt elke verduidelijking – laat staan bevredigende uitleg – voor de vele andere tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wat betreft zijn herkomst, zijn scholingsgraad, het tijdstip van vertrek uit Afghanistan, zijn reisweg, zijn reisdocumenten en zijn eigen verblijfplaatsen en deze van zijn familieleden. Deze tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden in de bestreden beslissing correct weergegeven als volgt:

“Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw herkomst en scholingsgraad. Bij aankomst in België op 24 september 2021 vertelt u dat u geboren bent in Mazkoora, Alishang, gelegen in de provincie Laghman, waar u hebt verbleven tot aan uw vertrek (Fiche NBMV, p. 1). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 maart 2022 bevestigt u deze verklaringen over uw geboorteplaats. Hier beweert u echter dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Jalalabad te Nangarhar hebt gewoond (DVZ verklaringen, vraag 5 en 10, p. 6). Op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u nogmaals gevraagd naar uw geboorteplaats, waarbij u opnieuw iets anders beweert, namelijk in de zevende wijk van Chapar Daria te Nangarhar geboren te zijn. U wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij aankomst en DVZ, waarna u zegt dat u eerder loog over die zaken. U legt uit dat u werd verteld dat u hierover moest liegen en dat alles nieuw was voor u. Nadien zou u dan met uw vader gesproken hebben, die u heeft aangemoedigd om de waarheid te spreken (CGVS 1, p. 5). Uw poging om deze tegenstrijdigheden te verklaren volstaat allerminst. Maanden na uw aankomst, tijdens het DVZ interview, werd u immers opnieuw naar uw geboorteplaats gevraagd en was u bijgevolg reeds in de

mogelijkheid dit aan te geven. U gaf toen opnieuw aan in Mazkoora, Laghman geboren te zijn. Op uw tweede interview bij het CGVS wordt u nogmaals gevraagd naar de reden van deze tegenstrijdigheden over uw herkomst. U verklaart hierover dat u ten tijde van het interview bij de DVZ afging op hetgeen er op uw paspoort stond. Nadien hebt u deze fout naar eigen zeggen rechtgezet door op het CGVS de waarheid te vertellen, namelijk dat u in Nangarhar geboren bent. Vervolgens wordt u gevraagd naar de reden waarom u ten tijde van het DVZ interview uw paspoort niet voorlegt, aangezien u uw verklaringen hierop baseerde, waarop u beweert dat u de documenten niet mocht voorleggen van uw advocaat omdat ze nog niet volledig waren (CGVS 2, p. 22). Opnieuw volstaat die uitleg niet om de contradicties te verklaren. Wat uw scholingsgraad betreft bent u eveneens tegenstrijdig. Bij aankomst geeft u aan dat u tot de negende klas school hebt gevolgd (Fiche NBMV, p. 4). Bij de DVZ blijkt u tot de elfde graad naar school te zijn gegaan (DVZ verklaringen, vraag 11, p. 6). Hieruit blijkt dat u zichzelf bij aankomst doelbewust lager opgeleid heeft voorgedaan, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw profiel. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw profiel opnieuw in ernstige mate en tonen aan dat u de Belgische asielinstanties op al deze punten doelbewust hebt trachten misleiden.

Vervolgens bent u wederom tegenstrijdig in uw verdere relaas, ditmaal over uw vertrek uit Afghanistan, uw reisweg en reisdocumenten. Op de DVZ verklaart u dat u in februari/maart 2021 bent vertrokken uit Afghanistan (DVZ verklaringen, vraag 10, 32, p. 6,12). Wanneer gevraagd naar uw vertrekdatum op uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u op 5 juli 2021 bent vertrokken (CGVS 1, p. 12). U heeft een visum van Turkije dat op dat moment is afgestempeld door de Afgaanse autoriteiten. Gevraagd naar een uitleg voor de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen geeft u aan dat u dit nooit zo gezegd hebt. Bovendien geeft u aan dat Afghanen over het algemeen weinig belang hechten aan data en tijdsaanduidingen, dat mensen van Afghanistan “zwak” zijn en u bovendien van ver moest komen waardoor het mogelijk is dat u dat niet meer weet (CGVS 1, p. 12). Echter in uw geval had u een Turks visum in uw bezit, een stuk dat u ten tijde van het CGVS interview ook voorlegt en waarop de datum ook vermeld staat (stuk 4). Dat u bij het begin van uw procedure niet de noodzaak inzag om dit document voor te leggen is opmerkelijk. Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid overtuigen bijgevolg allerminst. Wat betreft uw reisweg en documenten verklaart u bij aankomst dat u te voet bent gereisd via Iran naar Turkije en dat u enkel een kopie van uw taskara had, die in Iran werd afgenomen door de politie. Op die kopie na bezit u naar eigen zeggen geen andere identiteitsdocumenten (Fiche NMBV, p. 3-4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 maart 2022 verklaart u echter dat u legaal met paspoort met het vliegtuig gereisd bent naar Turkije (DVZ verklaringen, vraag 32, p. 12). U beweert dat u uw paspoort vervolgens verloren bent in Griekenland (DVZ verklaringen, vraag 24, p. 10). Op het CGVS wordt u geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reisweg en documenten. U geeft toe dat u op het eerste interview van 24 september 2021 veel hebt gelogen, dat u totaal in de war was en dat alles nieuw was dat u erg angstig was voor een deportatie en dat u op het CGVS steeds de waarheid hebt verteld (CGVS 2, p. 22). Echter omwille van de talrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen is het zeer moeilijk om die bewering nu aan te nemen.

U bent ook nog tegenstrijdig omtrent uw eigen verblijfplaats en die van uw familie. Bij aankomst gaf u aan dat zij in Markooza, Alishang, te Laghman verbleven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de DVZ geeft u aan dat uw moeder, broers en zussen in Kabul wonen en dat uw vader in Iran verblijft (DVZ verklaringen, vraag 13A, p. 7). Op het persoonlijk onderhoud bevestigt u dat uw familie inderdaad naar Kabul verhuisde na de begrafenis van uw neef, gezien het niet meer veilig was voor hen in provincie Nangarhar. Ten tijde van uw aankomst had de verhuis reeds enkele maanden plaatsgevonden, dat u dit daar niet vermeldde is dan ook opmerkelijk. Ook geeft u geen correcte weergave van uw eigen verblijfplaats. U woonde reeds een maand voor uw vertrek in Kabul. U vertrok drie dagen voor uw familie en heeft de begrafenis van uw neef niet meegemaakt (CGVS 2, p. 21). U vertelde bij de DVZ niets over uw eigen verblijf in Kabul de maand voor uw vertrek. U verklaarde integendeel tot de dag van uw vertrek in Jalalabad, Nangarhar te hebben gewoond (DVZ verklaringen, vraag 10 p. 6). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw eigen verblijfplaats en die van uw familie ten tijde van uw vertrek ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.”

Door louter aan te geven dat hij niets kende van de procedure en slecht werd geadviseerd, slaagt verzoeker er niet in een bevredigende verklaring te geven voor de reden waarom hij valse verklaringen aflegde over zijn geboorteplaats en herkomst in Afghanistan, zijn verblijfplaatsen in dit land voorafgaand aan zijn vertrek, de verblijfplaats(en) van zijn familieleden, zijn scholingsgraad, het tijdstip van zijn vertrek, zijn reisdocumenten en zijn reisweg.

Verweerder heeft op basis van deze veelvuldige tegenstrijdigheden terecht besloten dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust heeft trachten te misleiden en deze zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnen.

In zoverre verzoeker het thans tracht te doen voorkomen dat hij bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS onmiddellijk zijn eerdere leugens heeft willen rechtzetten, vindt dit ook onvoldoende steun in het gehoorverslag van 2 maart 2023. Bij aanvang van dit gehoor werd verzoeker gevraagd hoe het eerdere interview op de DVZ was verlopen en of hij hierover nog opmerkingen had. Hij gaf aan dat dit interview goed

was verlopen en hij hierover geen opmerkingen had. Hij wenste enkel op te merken dat de tolk een aspect niet correct zou hebben vertaald en hij niet had kunnen vertellen over zijn activiteiten voor de media. Verzoeker wees evenwel niet spontaan op zijn leugens of incorrecte verklaringen op de DVZ inzake zijn leeftijd, geboorteplaats of herkomst en verblijfplaatsen. Pas wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, erkende hij dat hij over deze elementen eerder leugens vertelde.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het CGVS meer coherente verklaringen aflegde over de aangehaalde aspecten en hij aan de hand van stukken zijn geboortedatum en -plaats, het tijdstip van vertrek uit Afghanistan, het verblijf van zijn vader in Iran en zijn herkomst uit de provincie Nangarhar aantoonde, volstaat ook niet om zijn algemene geloofwaardigheid volledig te herstellen. Zoals reeds werd vastgesteld, geeft verzoeker geen aanvaardbare uitleg voor de vele tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij vanaf het begin eerlijke verklaringen aflegt over zijn identiteitsgegevens, zijn herkomst en verblijfplaatsen in het land van herkomst en zijn reisweg en -documenten.

Verweerder stelde verder ook het volgende vast inzake de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn identiteit: *“De kopie van uw taskara en paspoort zijn beiden geen originele documenten, waardoor het moeilijk is de echtheid ervan na te gaan (stukken 1, 3). U legt eveneens kopies van de elektronische taskara’s van uw familie neer, hetgeen louter hun identiteit en afkomst staft, hetgeen hier niet ter discussie staat. De kopie van uw Turks visum toont aan dat u met het vliegtuig naar Turkije reisde op 5 juli 2021, hetgeen uw eerdere tegenstrijdige verklaringen bij aankomst louter bevestigt (stuk 4). De verschillende oude visa van u en uw vader en paspoorten van uw vader tonen zijn identiteit en verschillende reisgelegenheden aan, hetgeen hierboven niet in vraag wordt gesteld (Stukken 5, 6, 7, 8).”* Verzoeker betwist deze beoordeling niet. Deze beoordeling wordt bijgetreden door de Raad.

4.5.3. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoren op het CGVS van 2 maart 2023 en van 12 april 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker, zijn vader en zijn neef hadden een groothandel in kledij in de stad Jalalabad. Verzoeker was verantwoordelijk voor de financiën. Enkele maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan kregen verzoeker en zijn familie te maken met afpersing door de taliban. Bij een eerste dreigtelefoon werd 80.000 \$ gevraagd. Verzoeker nam dit niet serieus. Twee dagen later kreeg verzoeker een tweede telefoon met de melding dat er een bom was geplaatst in de winkel, die vervolgens door de politie werd gedeactiveerd. Drie dagen later kreeg verzoeker een derde telefoon dat er een bom onder zijn auto was geplaatst, die opnieuw door de politie onschadelijk werd gemaakt. Diezelfde nacht kwam verzoeker met de afpersers via de telefoon overeen dat hij een bedrag van 50.000 \$ zou betalen. Een kleine maand later kreeg verzoeker opnieuw telefoon, ditmaal met de mededeling dat ze zijn neef hadden ontvoerd en ze 400.000 \$ losgeld vroegen. Verzoeker gaf aan dat hij dat geld niet had. Drie tot zes dagen later belden ze hem terug met de boodschap dat de familie het lijk van de neef langs de kant van de weg kon gaan halen. Pas toen maakten de afpersers zich bekend als leden van de taliban. Verzoeker vluchtte dezelfde dag nog naar Kaboel, waar hij nog één maand verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan. Na de begrafenis van de neef, 3 tot 4 dagen nadat verzoeker zijn regio was ontvlucht, verhuisde ook zijn familie naar Kaboel, waarna een leider van de taliban hun huis innam. Zijn vader werd voortdurend gebeld door de taliban. Momenteel verblijft zijn vader in Iran, waar hij handel drijft.

4.5.4. Ter staving van zijn vluchtrelaas legde verzoeker verschillende documenten voor van zijn groothandel in Afghanistan, met name de bedrijfslicentie, handelskaarten, een document met betrekking tot de bankrekening, de gemeentelijke erkenning en vele foto’s van facturen en aankopen. In de bestreden beslissing wordt het op zich niet betwist dat verzoeker en zijn familieleden een groothandel in kledij hadden in Jalalabad. Maar, zoals verweerder terecht vaststelde, vormen de voorgelegde stukken nog geen bewijs voor de problemen met de taliban die verzoeker in dit verband zou hebben gekend.

4.5.5. Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen inzake de afpersing voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.5.6. De Raad treedt verweerder bij in zijn beoordeling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk maakt, nu geen geloof kan worden gehecht aan de afpersing door de taliban en dit omwille van meerdere tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen en omdat zijn relaas op verschillende punten onaannemelijk is.

Allereerst moet inderdaad worden vastgesteld dat verzoekers relaas volledig wordt ondermijnd door enkele opvallende tegenstrijdigheden en onduidelijkheden. Zo vermeldde verzoeker op de DVZ enkel de bom die werd geplaatst in zijn winkel. Hij stelde dat hij diezelfde avond 50.000 \$ betaalde. Op het CGVS was er sprake van de plaatsing van twee bommen, een eerste in de winkel en enkele dagen later een tweede onder verzoekers auto. Pas na de plaatsing van de tweede bom onderhandelde verzoeker over het bedrag van

50.000 \$ (gehoor CGVS I, p. 14). Waar verzoeker tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelde dat er hem een bedrag van 80.000 werd gevraagd, zonder vermelding van de munteenheid (gehoor CGVS I, p. 13), vermeldde hij vervolgens tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS dat er wel degelijk een bedrag van 80.000 \$ werd gevraagd (gehoor CGVS II, p. 15). Verder legde verzoeker wisselende verklaringen af over het aantal telefoons met bedreigingen dat hij ontving en slaagde hij er niet in om op een begrijpelijke en coherente wijze deze verschillende telefoons te duiden tijdens zijn twee interviews op het CGVS. Waar verzoeker tijdens zijn eerste interview op het CGVS aangaf dat de taliban zijn neef drie dagen na de ontvoering hebben vermoord (gehoor CGVS I, p. 14), verklaarde hij op zijn tweede interview op het CGVS dat hij pas na 5 of 6 dagen werd vermoord (gehoor CGVS II, p. 19). Deze tegenstrijdigheid is des te opmerkelijker, nu verzoeker stelde dat dit iets is wat hij nooit zou vergeten (gehoor CGVS II, p. 19). Het zonder meer eenvoudigweg ontkennen van zijn eerdere verklaring dat de moord drie dagen na de ontvoering plaatsvond, kan niet overtuigen. Te meer nu, zoals verweerder opmerkt, verzoeker een kopie kreeg van de notities tijdens het eerste gehoor en hij vervolgens enkele verduidelijkingen aanbracht, die evenwel niet hierop betrekking hadden.

Daarnaast moet, samen met verweerder, worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas op verschillende punten onaannemelijk is. Zo treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban tot tweemaal toe een bom zouden plaatsen zonder deze uiteindelijk te laten afgaan, dat zij bij de ontvoering van de neef plots het veel hoger bedrag van 400.000 \$ zouden hebben gevraagd terwijl verzoeker eerder reeds aangaf geen 80.000 \$ te kunnen betalen en dat de taliban wanneer verzoeker hen zei 150.000 \$ te kunnen geven (gehoorverslag CGVS II, p. 19) alsnog zijn neef zouden hebben vermoord eerder dan akkoord te gaan met een lager bedrag, terwijl verzoeker terzelfdertijd verklaarde dat de taliban aangaven dat ze het geld nodig hadden omdat ze salaris moesten betalen aan de mensen die bij hen werken (gehoor CGVS I, p. 14).

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn verhaal doorheen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS steeds hetzelfde is gebleven. Hiermee plaatst hij alleszins de hiervoor vermelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen ook niet in een ander daglicht.

Verzoekers betoog dat hij op de DVZ niet reeds vertelde over de bom onder zijn auto omdat hij er onvoldoende tijd kreeg om alles in detail uit te leggen, kan ook niet overtuigen. Er moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om op de DVZ chronologisch een kort overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en hierbij de belangrijkste zaken te vermelden. De tweede bom onder zijn auto, waarna verzoeker besliste om 50.000 \$ te betalen, vormt een essentieel aspect van zijn vluchtrelaas waarvan mocht worden verwacht dat hij er reeds op de DVZ melding van maakte. Verzoeker geeft ook geen verhelderende uitleg voor het gegeven dat hij op de DVZ verklaarde dat hij de avond dat de bom in zijn winkel werd geplaatst de 50.000 \$ betaalde, terwijl hij op het CGVS stelde dat hij pas overging tot de betaling van dit bedrag nadat een tweede bom onder zijn auto werd geplaatst. Toen hem bij aanvang van zijn eerste interview op het CGVS werd gevraagd of hij opmerkingen had inzake zijn interview op de DVZ heeft verzoeker op dit punt ook geen opmerkingen gemaakt of gevraagd om een rechtzetting van zijn eerdere verklaringen. Deze tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake de afpersing door de taliban.

Door verder louter te herhalen dat hij vermoedt dat de 50.000 \$ een test waren om te weten of hij dit kon betalen en ze vervolgens zijn neef ontvoerden om 400.000 \$ te verkrijgen, herstelt verzoeker ook geenszins het weinig aannemelijk karakter van zijn relaas. Zoals verweerder terecht opmerkte, vroegen de taliban eerder reeds 80.000 \$, maar werd dit volgens verzoekers verklaringen teruggebracht tot 50.000 \$ omdat zijn familie op dat ogenblik niet zo veel geld had. Verweerder wees er ook terecht op dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een dermate hoog bedrag zouden vragen dat verzoeker niet kon betalen en al zeker niet dat ze, zelfs wanneer verzoeker aangaf eventueel 150.000 \$ te zullen betalen, alsnog overgingen tot de moord op zijn neef en niet verder zouden hebben willen onderhandelen over het bedrag.

Verzoeker doet de vaststellingen inzake zijn tegengestelde verklaringen of bij de eerste dreigtelefoon al dan niet een munteenheid werd vermeld en inzake zijn onduidelijke verklaringen over het aantal dreig telefoons en zijn gebrek aan duidelijke en coherente verklaringen inzake deze verschillende telefoontjes ook onterecht af als *“onbeduidende details”*. Deze betreffen integendeel de kern van zijn vluchtrelaas, zodat van hem op dit punt wel degelijk mag worden verwacht dat hij gelijkluidende, precieze, gedetailleerde en samenhangende verklaringen aflegt. Met zijn betoog slaagt verzoeker er geenszins in om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker beperkt er zich verder toe te stellen dat het op zich plausibel is dat hij het slachtoffer werd van afpersing, nu hij de financiën deed van een groothandel in kledij en rekening houdend met de gekende landeninformatie waarin er – in het bijzonder wat de provincie Nangarhar betreft – sprake is van berichten van ontvoeringen van zakenpersonen. Dit staat er echter niet aan in de weg dat verzoeker aan de hand van

zijn verklaringen niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de feiten van afpersing zoals hij deze aanhaalde geloofwaardig zijn, gelet op de gedane vaststellingen.

Verzoeker betoogt nog dat zijn familie is moeten vluchten, dat zijn vader thans in Iran verblijft en dat de rest van de familie in Kaboel verblijft, zonder zich vrij te kunnen bewegen. Ook hiermee kan verzoeker niet overtuigen dat zijn vluchtrelaas inzake de afpersing door de taliban geloofwaardig is. Zelfs aangenomen dat zijn vader intussen in Iran verblijft en er handel drijft, worden verzoekers verklaringen dat zijn familie is moeten vluchten en zijn moeder en broers en zussen actueel in Kaboel verblijven niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen of een begin van bewijs.

4.5.7. Tijdens zijn interviews op het CGVS op 2 maart 2023 en op 12 april 2023 gaf verzoeker daarnaast aan bij terugkeer naar Afghanistan een vrees te hebben voor de taliban omwille van zijn activiteiten voor de radio. Hij wees erop dat hij, na een opleiding van drie maanden, gedurende vijf maanden onbetaald werk verrichtte voor de radiozender Hamisha Bahar, meer bepaald had hij er één avond in de week een eigen programma waarbij inwoners van Nangarhar een liedje konden aanvragen. Vervolgens stelde hij ook nog anderhalve maand voor radio Dost te hebben gewerkt om de technische kant van het radio maken te leren. Verzoeker stelde ook dat hij een vergunningskaart van de organisatie van Afghaanse journalisten in Nangarhar had, waarmee hij binnen kon bij belangrijke bijeenkomsten om verslag uit te brengen, zoals een proclamatie, de opening van een park voor vrouwen en een gedichtendag. Hij stopte zijn hobby bij de radio een maand voor de verklaarde problemen van afpersing begonnen. Hij stelde voor zijn vertrek geen problemen als gevolg van zijn werk voor de radio te hebben ondervonden.

4.5.8. Inzake deze vrees wijst verweerder in de bestreden beslissing allereerst op relevante landen-informatie. Hieruit blijkt volgens hem dat personen die actief zijn als journalist of werken in de media te maken kunnen krijgen met vervolging, net als personen of instellingen die zich kritisch opstellen of uitlaten ten aanzien van de taliban, zich niet schikken naar de eisen van de taliban of berichten over bepaalde onderwerpen. Verweerder betwist op zich niet de door verzoeker aangehaalde activiteiten voor de media, maar geeft aan dat hiermee niet blijkt dat verzoeker een profiel heeft dat automatisch kan worden gelinkt aan een vrees voor vervolging. Er is immers geen sprake van activiteiten die maken dat verzoeker kan worden beschouwd als een journalist met kritische berichtgeving over de taliban. In zoverre verzoeker enkele voorbeelden aanhaalde van journalisten die problemen kenden met de taliban, zoals een zeer bekend nieuwsanker van TOLO nieuws en de directeur van Enikas radio, wijst verweerder erop dat verzoekers profiel bezwaarlijk kan worden vergeleken met dat van de aangehaalde personen. Verweerder merkt verder op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij voor zijn vertrek op geen enkel ogenblik problemen kende omwille van zijn werk voor de radio, dat hij evenmin kan overtuigen dat hij alsnog een gegronde vrees voor vervolging op deze grond heeft bij terugkeer en dat zijn gedragingen er ook niet op wijzen dat hij werkelijk een dergelijke vrees heeft. Zo wijst hij er ook op dat verzoeker op de DVZ nooit sprak over een dergelijke vrees, ook al vond dit gehoor plaats ruim na de machtsovername door de taliban en op een ogenblik dat al lang duidelijk was dat journalisten een doelwit kunnen zijn voor de taliban. Inzake de door verzoeker ter staving van zijn werk bij de radio voorgelegde stavingstukken oordeelt verweerder nog als volgt:

“Tot slot legt u twee opleidingscertificaten en een lidkaart van de organisatie van journalisten in Nangarhar voor die als bewijs dienen van uw activiteiten bij de media (stukken 16, 17, 18). Er dient echter opgemerkt te worden dat u wat betreft de documenten met betrekking tot uw “journalistieke activiteiten” geen enkele datum of jaar kan vermelden, hetgeen toch vreemd is. U kan niet zeggen in welk jaar u de opleidingen hebt gevolgd of wanneer u beide opleidingscertificaten hebt behaald (CGVS 2, p. 7, 8, 9). Evenmin kan u zeggen wanneer u de badge verkreeg die u toegang gaf tot de vergaderingen en conferenties (CGVS 2, p. 9). Er mag desgevallend toch verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u zelf voorlegt met betrekking tot uw eigen verzoek om internationale bescherming. Dat u niet de minste moeite hebt gedaan om de voorgelegde stukken zelf te bekijken, toont aan dat uw vrees ten gevolge van uw werk voor een radiozender zeer relatief is. Tot slot legt u nog verschillende foto’s voor die uw job bij de media staven (stukken 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27). Verschillende stukken blijken vooral betrekking te hebben op gevolgde opleidingen (stuk 19, 20, 22). De andere foto’s zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Bovendien blijkt uit deze documenten niet dat u de taliban zou moeten vrezen.”

4.5.9. Deze beoordeling door verweerder kan worden bijgetreden. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in afbreuk te doen aan de terechte en pertinente motieven die verweerder naar voor bracht en die toelaten te besluiten dat hij op deze grond evenmin een gegronde vrees op vervolging door de taliban aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt zelf dat hij voor zijn vertrek geen problemen ondervond met de taliban omwille van zijn werk voor de radio. Hij wijst er thans op dat dit sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 anders zou liggen. Zoals verweerder terecht vaststelde, was deze machtsovername echter reeds enige tijd een feit toen hij werd gehoord op de DVZ op 18 maart 2022 en was het op deze datum reeds lang duidelijk dat journalisten een doelwit kunnen zijn voor de taliban. Op de DVZ bracht verzoeker echter geen vrees naar

voor die verband hield met zijn eerdere werk voor de radio. Indien verzoeker op deze grond een werkelijke vrees heeft voor de taliban mocht evenwel van hem worden verwacht dat hij deze vrees naar voor bracht op het eerste moment dat hij hiertoe de kans kreeg. Zoals blijkt uit zijn verklaringen inzake de afpersing waren de taliban ook voor verzoekers vertrek, en voor ze de macht grepen in het gehele land, reeds aanwezig in de provincie Nangarhar. Ook uit de *“Country Guidance Afghanistan”* van de EUAA van januari 2023 blijkt dat er voor de machtsovername door de taliban reeds sprake van was dat journalisten een doelwit konden zijn van anti-overheidsgroepen zoals de taliban (p. 66). Verzoeker gaf echter niet aan dat hij in de negatieve aandacht stond van de taliban omwille van zijn werk bij de radio. Hij verbond de ingeroepen feiten van afpersing door de taliban ook op geen enkele wijze met zijn werk voor de radio. Verzoekers verklaringen missen verder coherentie waar hij enerzijds, om te verklaren dat hij niet reeds problemen kende omwille van zijn werk voor de radio, stelde dat de mensen hem niet konden zien (gehoor CGVS I, p. 3-4) en hij anderzijds, om zijn toekomstig risico aan te tonen, net aangaf en aangeeft dat niet enkel zijn familie en vrienden, maar ook dorpelingen en mensen uit Nangarhar wisten dat hij werkte bij de radio en dit dus wel algemeen gekend was.

Daarenboven blijkt uit de *“Country Guidance Afghanistan”* van de EUAA van januari 2023 (p. 68) dat sinds de machtsovername door de taliban voor journalisten en mediawerkers die door de taliban als kritisch tegenover hen worden beschouwd, of als overtreders van de door hen gestelde voorwaarden, een gegronde vrees voor vervolging in beginsel moet worden aangenomen. Voor andere journalisten en mediawerkers moet een individuele beoordeling plaatsvinden waarbij rekening wordt gehouden met eventuele risicoverhogende omstandigheden. De door verzoeker aangebrachte informatie doet hierover niet anders oordelen. Zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, slaagt verzoeker er niet in om concreet aannemelijk te maken dat hij het profiel heeft van kritische journalist of van iemand die door de taliban wordt beschouwd als iemand die door hen gestelde voorwaarden heeft overtreden. Verzoeker haalt opnieuw enkele voorbeelden aan van directeurs van radiozenders die te maken kregen met (pogingen tot) bomaanslagen of ontvoering, maar hij kan niet overtuigen dat hij, die louter in zijn vrije tijd en gedurende slechts enkele maanden werkzaam was in de media, een gelijkaardig profiel heeft. Verzoeker heeft zijn activiteiten ook reeds enige tijd geleden gestaakt, nog voor de machtsovername door de taliban. Evenmin maakt hij individuele en risicoverhogende omstandigheden aannemelijk waardoor alsnog enige gegronde vrees voor vervolging op basis van deze vroegere activiteiten zou moeten worden aangenomen. Door te betogen dat hij zijn werk voor de radio nog maar vrij recent – dit is in de eerste helft van 2021, wat intussen niet langer als echt recent kan worden beschouwd – stopzette, dat hij aanwezig was op enkele publieke vergaderingen, dat hij is verschenen in een tv-programma, dat hij enkele foto's voorlegt van zichzelf met bekende mensen uit de media die zich op allerlei netwerken kunnen bevinden en dat mensen uit zijn omgeving en in Nangarhar wisten dat hij werkte voor de radio, maakt verzoeker nog niet concreet aannemelijk dat hij actueel een concreet risicoprofiel heeft waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd door de taliban omwille van zijn eerdere activiteiten.

Verzoeker kan niet overtuigen dat hij actueel bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn vroegere radiowerk of aanwezigheid bij enkele mediagebeurtenissen in de negatieve aandacht zou (komen te) staan van de taliban of een concrete en reële vrees heeft voor vervolging door de taliban. De Raad herneemt op dit punt de beoordeling door het CGVS, zowel wat betreft verzoekers verklaringen als de voorgelegde stukken. Deze wordt door verzoekers kritiek niet onderuit gehaald.

4.5.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging door de taliban aannemelijk maakt. De hierboven besproken tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen zijn van die aard dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en de voorgehouden afpersing van verzoeker en zijn familie door de taliban. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hij op grond van zijn eerdere beperkte en vrijwillige activiteiten voor de radio een profiel heeft dat maakt dat hij bij terugkeer enige vrees voor vervolging heeft of dat er in dit verband nog individuele en risicoverhogende omstandigheden voorhanden zijn.

4.5.11. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban of door de eigen gemeenschap omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.5.12. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *‘geldende normen’* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

4.5.13. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban

hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel

sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *“verwesterd”* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.14. Wat het risico op (gepercipieerde) verwestering betreft, verwijst verzoeker zelf naar allerlei landeninformatie uit de periode 2002 tot 2020. Deze kan bezwaarlijk als meer relevant en pertinent worden beschouwd dan de door verweerder aangehaalde landeninformatie, die toelaat de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5.15. Verzoeker wijst op de jonge leeftijd – dit is 18 jaar – waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn verblijf sinds ongeveer 2,5 jaar in België. Hij betoogt dat zijn ontwikkeling en identiteit nu worden beïnvloed door zijn leven in België en hij zich hier volledig geïntegreerd voelt. Nog wijst hij er op dat hij in België lessen volgt om journalist te worden en hij hier ook graag een eigen zaak zou openen.

Uit deze gegevens blijkt nog niet dat er bij verzoeker sprake is van (toegeschreven) “*verwestering*” in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer nu uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat hij al minstens 18 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet. Aldus kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij vertrok uit zijn land. Zodoende kan niet blijken dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker minstens nog zijn moeder, broers en zussen heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie aldaar (gehoor CGVS, p. 5). Volledigheids-halve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker nog steeds gebruik maakt van de diensten van een tolk Pashtou en verklaart soennitisch moslim te zijn (gehoor CGVS, p. 3).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.5.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld. Ook uit de landen-informatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.6.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineen-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat

jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van januari 2023. Eenzelfde geldt trouwens wat betreft de provincie Kaboel, waar verzoeker stelt dat zijn familie zou verblijven zonder evenwel hiervan een begin van bewijs voor te leggen. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad wijst er ook op dat, gelet op de aangehaalde recente landeninformatie en actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming te analyseren. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.6. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet.

4.8. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens de persoonlijke interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 14, lid 3, d van het BuPO-verdrag moet verder worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechts-regel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien verzoeker dit volledig nalaat, is dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden i n g e w i l l i g d .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS